

A pusztaban

Honkeresés-e? temetés-e?
Csak a jajok a némaságban,
seb-törte ajkak remegése,
csak a hideg van, a homály van,
csak egy szempár a szürkületben:
csak a távol leső oroszlán...
De űz a parancs, űz szünetlen:
át kell menni ezen a pusztán.

Sárból falat akik emeltek,
juhok füvekre kik tereltek,
fáradottak, búval rakottak,
a szolgaságtól elpereltek
kiknek szemében égő éden,
torkában mondhatatlan átok,
jönnek egy jel bűvöletében:
tépett, esendő óriások.

Teljesítetlen űs ígélet
látomások kábulatában,
veszett, beérhetetlen élet
csillag-omlások távlatában,
csak el, csak el halál utánig,
végső tűz-nap virradatáig,
minden titkok torkolatáig
míg a vérzúgás csönddé válik...

Fent hűlt világok fénygolyói:
világító mécs milliárdnyi,
most kell lázadni és zokogni,
élettelen röögöt imádni,
és hinni abban, ami nem jön.
Holtak nyugalma várhat aztán...
Segíts új élethez, Teremtőm!
At kell menni ezen a pusztán.

Félelem

Akárki légy angyal vagy ördög
kűszöbödön koldulva könyörgök
Jajj ne fogadj be

Sziklák felett

Tenyerükön tartják a sziklák
a fény felé az élet maradékát
Ím az utolsó barázda
az utolsó szőlőtő
a végső kapavágás
a szélső rózsaaág
a végső remény

All a hajlék élet s halál határán
a vágy és beteljesülés határán
vészesen végső
irgalmatlanul irgalmazó
Emberek és csillagok járnak ki-be ottan
mélység és magasság örvénye fojtogat ottan
felfoghatatlan fényjelek fölizzva lobbannak utolsót
hontalan jövevények tántorogva táncolnak ottan
halottan